
SETKÁVÁNÍ

Ročník VIII březen 2006

číslo

3

slovo úvodní

Konec února

letos podle liturgického kalendáře spadá v jedno s koncem masopustu. Ani nevíme, zda na východomoravském venkově ještě chasníci v hospodě přehluší telenovelu a zavýskají, aby se vzápětí v první březnový den dali opatřit znamením pomíjivosti, popelem ze středy, která kdysi uváděla předvelikonoční půst. Myslím, že v těchto časech už to moc nefunguje a telenovela asi bude v úterý i ve středu pořád to nejsledovanější.

Ale k tomu přihlídněme jenom s výhradou. Tvrdím, že ono Popeleční znamení má větší dosah. Menšina, které cosi říká, nemusí být v nevýhodě oproti většině, které je všecko jedno.

Jenže: co to znamená na začátku předvelikonočního půstu vlastně říká? Prý: Prach jsi, a tak dále. A že bych měl jako považít, že už tu třeba zanedlouho nebudu, a co bude, až tu nebudu, a hlavně snad, co bude se mnou, až tu nebudu, jestli prý do nebička, nebo do peklička.

Jděte mi s tím k šípku. Popel z prvního března neodkazuje k onomu světu, nadpozemským veličinám, zásvětným jevům. Odkazuje k tomuto světu, k pozemským velikým i malým věcem, k životu, který žijeme v tomto čase.

Předvelikonoční půst je signál pokání a podle Ježíšových slov je pokání k radosti (L 15,7.10.32). Staré věci končí, nové jsou před námi. Dáváme si říci, že Bůh je skrytý a nenápadně v našem světě uskutečňuje, abychom do nich my, hříšní lidé, mohli vstoupit a vyhlížet veliké, radostné království, velikou hostinu posledního času.

Zdůrazní-li kdo, že půst a pokání je přece dějem, ve kterém se lidé dobrovolně zřikají světských nepravostí a hříchů, a tudíž truchlí, protože se loučí s veselými stránkami života, vadí mi to snad ještě víc, než předchozí odesílání ze světa do zásvětna. Neboť hřích – to nejsou krásné a veselé životní události, jež by bylo třeba plačky opouštět. Hřích není hostina z vykrmeného telete při návratu marnotratného syna. Hřích je závist, zahořklost a zakyslost staršího bratra. Hřích je ošklivý a smutný, popřípadě: je to hnus a žalost. Opustit jej a zřeknout se ho znamená zřeknout se lhovosti, hrabivosti a násilnictví, přestat lačnit po moci a začít toužit po Kristově svobodě vysvobozující k pravdě a lidskosti.

Předvelikonoční týdny se hodí k tomu, abychom se znovu začali ohlížet, odkud brát odvahu žít. Svědectví proroků a apoštolů napomíná: Pojdte takovou odvahu hledat u Ježíše Krista a na cestě s ním. Pojdte se mnou, opakuje on sám, pojdte a učte se ode mne. Pojdme se učit půstu od člověka, který nepěstoval odříkavost a s přáteli rád pil víno. A když měl dosvědčit, že náš život patří Bohu, je pevně v jeho ruce, neváhal stvrdit to. Vlastní život za to vydal. Nespolehl na nic a na nikoho jiného, než na Jednoho, z jehož ruky máme čas i svět. Z jeho štědrosti přijímáme pokrm a nápoj. Z jeho moci trváme a dýcháme. V něm máme počátek i cíl.

Jaroslav Vítek

zaujalo mne

Tentokrát mne zaujal citát z knihy Tomáše Halíka Noc zpovědníka:

„Je to úleva, moči se uložit k spánku s tím, že jsem před tím v modlitbě vrátil do Boží dlaně svůj den, odevzdal blízké i vzdálené, svůj zítřek, ano, celý svět i s tím jeho nepatrným kouskem, který je svěřen mé odpovědnosti. A i ten mu jednou budu moci plně odevzdat.“

Hana Dvořáková

Je neuvěřitelné, co všechno se dnes pokládá za umění a kolik máme tomu odpovídajících „umělců“. Vede to jen k velké degradaci skutečného umění. Bývaly doby, kdy umělec musel tvořit, aby uživil sebe i rodinu. A měl-li nějaký vyšší cíl, chtěl svým dílem oslavit Pána Boha. Vznikly tak skvosty světové kultury. Dnes snad nikdo nemusí tvořit, aby uhájil svou existenci, a má-li nějaký vyšší cíl, než „zviditelnit“ sebe, nevím. V Pátku LN jsem četl, že „současné umění zrcadlí složitost dnešního světa, který už nedefinuje jednotné náboženství nebo politická ideologie. Je ukazatelem míry svobody občanů, kteří mají nejen právo nesouhlasit, ale hlavně vytvořit si vlastní názor. Proto i pobouřený účastník je cílem umění.“ To dříve si člověk nemohl vytvořit svůj vlastní názor na věci, které se mu nelíbily? Co nás ještě čeká, chtějí-li nás „umělci“ veřejně pobuřovat? Vždycky se věřilo, že umění může člověka zušlechtit. Dnes se obávám, že nám hrozí opak.

Ladislav Hájek

Cédéčko „Písňe z evangelického zpěvníku“, svépomocně vydané koncem minulého roku v Prosetíně, by se podle mínění svých autorů mohlo zdát nudné a jednotvárné, jaksi bez nápadu. Jejich záměrem však byly právě „obyčejné“ písničky bez módních bubínků, píšťalek, kytary, orchestru, solidně nazpívané několika obyčejnými účastníky bohoslužeb za doprovodu varhanice. Jsou adresovány jako pomoc zejména starší generaci – těm, kdo se do kostela již nedostanou, protože jim to zdraví a úbytek sil nedovolí. Těchto 22 oblíbených evangelických písní vám chce navodit pocit, že sedíte v kostelní lavici mezi svými sousedy (proto jednoglas v té nejobyčejnější formě, jak to všichni znají ze svého sboru). Vkusně vypravené CD i aktivita a vynalézavost Prosetínských zasluhuje ocenění.

Ctirad Novák

V pořadu ČR 3 Vltava v pořadu Rondo byla velmi pěkně hodnocena nahrávka Adventní a vánoční varhanní hudba z evangelických kostelů, kterou uspořádal Ladislav Morawetz a kterou jsme mohli najít v příloze prosincového čísla Českého bratra.

Věra Dadáková

V minulém čísle Setkávání na str. 25 ve vyhodnocení Ankety pod bodem č. 7 mne zaujala odpověď na otázku „Která aktivita v našem sboru chybí, měla by se rozvinout nebo změnit.“ Stojí tam: absencí normální slušnosti nelze všemi aktivitami nahradit. Zcela se s tím ztotožňuji: jak si mohu vážit a sblížit se s bratrem, který sice obětavě pracuje ve staršovstvu, ale starší sestru či bratra ve sboru nikdy neumí pozdravit. A žel, není sám.

Ludmila Marková

Jak slyšíte kázání ?

Podle statistiky každý třetí člověk po šedesátce začíná mít potíže se sluchem. Protože patříme do této věkové kategorie, dělá mi často potíže sledovat kázání v Cerveném kostele. Spojili jsme se s panem Kuželou, který má již delší dobu značné problémy se slyšením, a snažili jsme se iniciovat řešení. Těch se nabízel několik – snížit zavěšení reproduktorů, vytvořit „smyčku“ na sluchadla v předních lavicích apod. Nakonec se ukázalo řešení nejjednodušší a také nejlevnější, které bylo odsouhlaseno staršovstvem – abychom dostali text kázání před bohoslužbami. Chtěl bych tedy poděkovat našim kazatelům za nás za všechny, kterým tím byla velice usnadněna účast na bohoslužbách. Před každými bohoslužbami připravím vzorně kázání tak, že si je můžeme vyzvednout u stolku s časopisy. Tuto informaci uvádíme také pro ty, kteří mají podobné potíže a o této výborné službě ještě nevědí. A těm, kteří to považují za nepodstatný problém, doporučuji – zapněte si během kázání částečně uši, ale jen na chvíli – škoda každého ztraceného slova!

Zdeněk Přikryl, sbor Brno I

Cantate Domino přivítá další zpěváky

Tento pěvecký sbor nemusím představovat, má za sebou už více než desetiletou existenci, mnohokrát jste jej slyšeli při bohoslužbách. Znáte naše tváře a víte, jak zpíváme. Také víte, že zakladatelku sboru Lydii Pospíšilovou vystřídal na místě sbormistra ing. Libor Nykodým. Obsazení sboru se také mění. Někteří prostě a jednoduše stárnou, jiní rodí děti a nemohou mezi nás chodit, někdo odchází z Brna, jiný má na krku maturitu či státnice a nemůže do zkoušek docházet. My však pracujeme s železnou pravidelností a scházíme se vždy v pátek v 18,30 v sále sborového domu na Opletalově ulici č. 6. Sejde se nás 5 - 6 v jednotlivých hlasech, tradičně (a to nejen v našem sboru) jsou ženské hlasy početnější. V současné době nacvičujeme krásné duchovní skladby, pečlivě vybrané z různých kancionálů či od renomovaných skladatelů.

A proč vám to říkám? Nebude vůbec škodit, rozhodnete-li se přijít mezi nás, myslím vás, kteří umíte trochu zpívat, znáte noty a nemáte zrovna v pátek co dělat. Jsme dobrý kolektiv, otevřený, a rádi vás přivítáme.

L. Marková

Sběr věcí pro Charitu

v Brně funguje skutečně dobře a spolehlivě. V určených termínech jsou na 5. nástupišti brněnského nádraží připraveny dva vagony a několik ochotných a laskavých dobrovolníků Charity, kteří pomohou věci vynosit z auta nebo je podat do vagonu. Místo je řádně označeno, takže nemůžete zabloudit. Odevzdat můžete prakticky cokoli, co už doma nevyužíváte a usoudíte, že by to mohlo ještě dobře posloužit jinde. Samozřejmě oděvy, ložní prádlo, deky, vybavení kuchyně, hygienické a zdravotnické potřeby, školní potřeby, hračky, pohlednice, brýle, poštovní známky i použité, knihy v češtině i v cizích jazycích. Obnošené boty raději ne. Termíny sběru jsou stále na nástěnce ve sborovém domě. V prvním pololetí je to 24. a 25. března, 28. a 29. dubna, 26. a 27. května a 23. a 24. června, a to vždy v pátek od 12 do 17 h a v sobotu od 9 do 12 h. Stanice tramvají jsou hned blízko vchodu na nástupiště.

Ráda této služby využívám. Člověk se bez bolesti a lítosti rozloučí s věcmi, které rád užíval, když ví, že ještě poslouží jiným, zejména těm, kdo nemají štěstí žít v hojnosti a dostatku jako my a třeba by jim bez naší pomoci bylo zima. Charita má u vagonu také malinkou pokladničku na dobrovolné příspěvky na poštovné. Dodání na místo určení také něco stojí.

Lm

statistika

Počet členů	Brno I	Brno II	Židenice	Husovice
Brno	1131	892	415	539
Rychmanov	72			
Kuřim		12		
Tišnov		37		
Blansko			190	
Celkem členů sboru	1203	941	605	539
Hlasovných členů	852	398	182	192

Bohoslužby, svátosti a služebnosti

Celkový počet bohoslužeb	136	151	101	68
Brno - účast	BK: 79	BD: 125	104	62
Brno - účast	ČK: 145			
Kaz. stanice - účast	Rch: 21	Ku: 5	Bla: 21	
Kaz. stanice - účast		Tiš: 14		
Nedělní škola - účast	16	20	16	12
Večerní nešpory - počet	7	9		7
Bohoslužby v ÚSP - počet	40	3		
Bohoslužby v DD - počet		26	25	12
Bohoslužby v Diakonii	18	18		
Požehnaní dítěte				1
Křty - počet	13	2	5	
Vysluhování VP ve sboru	26	24	38	9
Vysluhování VP v rodině	1	6	3	
Konfirmovaných - počet	3	3	7	4
Sňatky - počet	18	3	5	6
Pohřby - počet	9	12	13	1

Setkání v týdnu - průměrná účast

BH pro dospělé	17	18	2x 9 a 8	9
BH pro děti	10	4	3x 8,7 a 6	12
Konfirmandi	9	3	6	4
Mládež	7	6	15	10
Dětský klub	16			
Příprava ke křtu	6		3	
Pěvecký sbor	29	viz Brno I	10	7
Přípravka Nedělní školy	5	5	3	4
Klub otevřených dveří	19			
Kavárnička pro seniory	39			

Setkání jednou v měsíci - průměrná účast

Staršovstvo	19	15	10	
Redakční rada Setkávání	7	4		
Střední generace		8		9
Setkání sboru	18		15	

minirozhovor

Od poloviny minulého roku vídáme u vstupu do Červeného kostela mladého bratra, který se stará o tisk. Neděli co neděli nás ochotně a s úsměvem obslouží a nabídne to, co právě došlo. Je to bratr Pavel Wolf a v této práci vystřídal sestru Janu Korytárovou. Myslím, že je namístě, abychom se s ním blíže seznámili, a to tak, že mu položíme pár zvědavých otázek.

U muže se snad může prozradit věk a vy navíc těch let na krku tolik nemáte. Prozradíte nám kolik?

Těší mne vaše oslovení a děkuji za kompliment. Je mi 31 let.

Jaké je vaše povolání, máte nějaké koníčky, něco, co máte obzvláště rád?

Vyučil jsem se malířem pokojů. Vzhledem k tomu, že se jedná o sezónní práce, našel jsem si také práci sanitáře na operačním sále II. chirurgické kliniky FN U sv. Anny a malování pokojů se nyní věnuji jen příležitostně. Ve volném čase si rád při šálku čaje přečtu knihu, převážně z klasické beletrie. Opravdu velkým koníčkem mi je čaj, zajímám se o vše, co s ním souvisí, od čajové kultury až po porcelán.

To je krásný zájem a stálo by to za větší prostor k popovídání o něm. Určitě vás ve sboru i v tomto směru někdy využijeme.

Všichni ve sboru máme stejný důvod, proč chodíme do kostela a jsme členy ČCE: věříme v Pána Ježíše a chceme jít právě jeho cestou. Ale ten začátek naší víry leží u každého jinde. Jak to bylo u vás?

Většina členů církve je ve víře vychována a víru má jako svou tradici. Já však takto víru čerpat nemohl, moje rodina žije bez víry. Cestu Pána Ježíše jsem postupně a až v dospělosti hledal sám. Zde musím poděkovat bratru farářů Gruberovi, který mi svou péčí pomohl v hledání.

Řekněte, nejste zklamán životem ve sboru? Vy jste zde poměrně nový, třeba dovedete lépe vidět naše nedostatky než my, kteří jsme zde tak říkajíc zabydlení. Třeba jste měl původně jinou představu. Našel jste zde to, co jste hledal? Po duchovní i té čistě lidské stránce.

Na sboru žádné vážné nedostatky neshledávám, naopak. Jsem velmi překvapen, že jste mě tak snadno a hezky přijali. Pamatuji se na den, kdy jsem přišel poprvé na bohoslužby s takovým divným pocitem. Jako bych do kostela ani nepatřil. Obával jsem se, že mě nikdo dovnitř nepustí či že mě dokonce někdo vyžene. Dnes vím, že tyto obavy byly naprosto zbytečné, neboť jsem zde našel několik vzácných přátel, bez nichž a bez slova Božího by neděle nebyla tou pravou nedělí.

Určitě všichni ocenili vaši ochotu ujmout se poměrně zodpovědné práce. Přinejmenším to vyžaduje pravidelnou návštěvu bohoslužeb a my, co máme chalupy a příbuzné někde mimo Brno, se k tomu neodvažujeme zavázat. Taky se mi zdá, že ochota dělat něco konkrétního ve sboru je malá. Přitom fungující sborové společenství je založeno také na dobrovolné ochotě ke společným věcem. Jak se na to díváte vy?

Moje skromná služba pro sbor mě těší a jsem vděčný za to, že mi byla nabídnuta. Mám-li se přiznat, jsem spíše nesmělé povahy, sám bych se k službě nepřihlásil. Třeba je ve sboru takových lidí více a čekají na podobné oslovení.

Děkuji vám za vaši práci a za vaše slova.

Ludmila Marková

čteme bibli

III. David a Goliáš

Budou z vás naši otroci

Písmo je skvělý vypravěč. Například nás nezdrží dlouhými úvody. Vojska už jsou tu a stojí proti sobě, jen se do sebe pustit. Jenže převaha jedněch nad druhými je nehorázná. Stačí si prohlédnout jejich reprezentanta. Akční hrdina podle všech pravidel. Goliáš možná už od útlého věku prodělával soustavný trénink v zabíjení. Naučil se to. A když mu k tomu přidali výstroj, o níž starozákonní vypravěč hovoří s úzkostí, byl to opravdu už sotva člověk, mnohem spíš stroj na zabíjení. Taková obluda tedy vyzývala Izrael k zápasu.

Jenže to nebyla výzva k rytířskému souboji. Nebojovalo by se ani o čestné vítězství ani o ruku princezny. Proč „ti bídní filištínci válku vést nebyli líní“, to pojmenoval Goliáš hned na začátku: Já vyhraju, a z vás budou otroci. Vítězství Pelištejců mělo jasný účel: ztročení těch, kdo jim upadnou do područí.

Bylo tak v sázce rozhodnutí, zda Izraelci vskutku jsou lidé Hospodinem vysvobození, nebo otroci jakýchsi násilníků. Před nedlouhým časem si k tomu v Izraeli uchystali zařízení pokládané za všestranně spolehlivé. Vymohli si na Hospodinovu prorokovi, aby jim ustanovil krále. „Král půjde před námi a bude za nás bojovat“ (1S 8,20). Když by se Hospodinovo vysvobození mohlo jevit v nedohlednu, král bude viditelně ztělesňovat sílu k vítězství, záchranu. Pomazaný Hospodinův, vysvoboditel.

Krále teď měli. Ale nešel před nimi. Ačkoli byl o hlavu větší než všichni v Izraeli, tentokrát se zřetelně snažil být menší a ještě menší. A dával šeptem rozhlásit, jaká že odměna by se dostala tomu, kdo by se odvážil postavit na jeho místo. Jenže ono to královské zařízení fungovalo i v záporné podobě. Když se král bál jako první, báli se všichni s ním.

Strach ochromuje. Mamlas Goliáš to měl natrénováno, zatímco Saul dělal, jako by nevěděl, že právě proto je potřeba vytrhnout na něj. Právě proto, že ten zabiják hrozil zotročením a jako nástroj vedle štítu a pancíře, meče a kopí používal ještě i zastrašování. Hloupost a svalnaté řeči se dají odmávnout jako legrační kulisa, vyvolávání strachu je však třeba znemožnit; vždyť tak měli být lidé připraveni o svobodu od Pána Boha.

Zlý aby víc nepanoval

- k tomu podle bratrského vyznání v písni (EZ 312) přišel pravý Pomazaný Hospodinův. I tehdy v Izraeli se kvůli tomu musel ukázat rozdíl mezi mužem, který přijal pomazání od Hospodina nehodně, a jiným, který se Božím rozhodnutím v tom podvolil. David šel do války volky nevolky, ačkoli ho neodvedli k vojsku. Nebyl bojovník, byl poslán z otcovského domu. Nebyl královský dvořenín, byl neznámý mladíček. Lidé s ním nepočítali, Hospodin si ho vyhlédl.

Mezi ustrašenými Saulovými vojáky musel působit jako provokatér. Pokaždé to tak vypadá, když se mezi všemi najednou jeden nebojí. Pohled na Goliáše nahánějícího strach Davida nepřiměl k děsu, ale k činu. Okřikován bratry a odrazován Saulem vydal se do nerovného střetnutí.

I tu trapnou chvíli, kdy se král vzdával výstroje a výzbroje a strkal to na kohosi jiného, David zvládl a změnil. Králový věci s díky vrátil a šel v pasteveckém oděvu, jak byl zvyklý.

K té nerovnosti však na vysvětlenou dodal, že tomu podobných už pár zažil, jakkoli byl ještě velmi mladý. Však prý je pastýř. Když otcovo stádo napadla šelma, šlo pokaždé o život také jemu. Ale utéci se nikdy nepatřilo. Že to bylo nebezpečné? Jistě. Žádný zápas proti zhoubcům není bez nebezpečí. A Hospodin věrně doprovází, i když člověk prochází ohrožením života, skutečným, děsivým.

Jméno Hospodinovo a zvěst svobody

Tak se tedy ti dva setkali. Zabiják, proti němu pastýř. A prý: „hej, hej, kam se valej, vždyť jsou malej!“ Jenže tak dobromyslně Goliáš na toho mládence nepokřikoval. Vedle perfektní těžkooděnecké výzbroje a výstroje, vedle dovednosti ochromovat děsem, měl Pelištejec v zásobě ještě něco: proklínání. Oznamoval protivníkovi, že už to má spočítáno na věky, už je v parátech smrtících sil – pokud ovšem včas neuteče, aby zachránil sám sebe a našel útočiště ve zbabělosti.

Vypadá to jako velmi promyšlená a neomylně účinná. Není. David v tu chvíli už ani zdaleka nebyl jakýsi bezbranný chudinka. Goliášova sázka na sílu, která zotročí, neměla před ním šanci. Bezhlavý obr na konci příběhu je toho výmluvným obrazem, netřeba vysvětlivek. Jméno Hospodina, jehož se tu David dovolával, je zbraň, o niž se láme násilí, strach, lež. Co by zmožila Goliášova výzbroj?

Zlořečení končí v nicotě, je to bezhlavost. Spolehnutí na Hospodinovo jméno představuje záchranu. Ve jménu Hospodina byla už tehdy ve starozákonním příběhu zvěstována svoboda, již pravý Pomazaný Hospodinův, Pán Kristus, lidem získal.

Jaroslav Vítek

vzpomínky

Z dětství na evangelické faře v Polsku

Jde o události z let 1885-1897. V té době patřila k Rakousko-Uherské říši i jižní část dnešního Polska, tzv. Halič. O správu všech evangelických sborů ve státě se starala tehdy vrchní církevní rada ve Vídni. Bylo zřejmě běžné posílat mladé dostudované theology nejprve do odlehlých oblastí. Tak se stalo, že J. L. Hájek, pozdější farář v Miroslavi, začínal v Königsbergu, v obci, která ležela někde mezi městy Sandoměř a Rzeszovem, asi 130 km severně od Dukelského průsmyku. Přesnou polohu neznáme, obec byla zničena a zcela zanikla v důsledku bojů obou světových válek.

Nejstarší z farských dětí, Marie, která se v Königsbergu narodila a prožila zde prvních devět let života, napsala později pro rodinu vzpomínky. Výběr přetiskujeme.

L.H.

Königsberg byla malá vesnice blízko Woly Zarzickej, v končinách, kam nevedla železnice ani jiné dopravní prostředky. Píscitou krajinou jezdily jen dlouhé povozy, jejichž zadní kola byla větší než přední. Poláci mívali ve vozech zapřažené malé koníky s huňatou srstí a dlouhou hřívou. Kočárem se jezdit nedalo, byl by se převrhl. Vesnici tvořily dvě řady asi 28 domků krytých doškem nebo šindelem. Za potokem bylo ještě několik chalup nazývaných Unterdorf. Prvním stavením v Königsbergu byl kostel, celý dřevěný, pobitý vlnitým plechem i krytý plechem, aby byl chráněn před povětrnostními vlivy. U kostela byl malý hřbitov bez náhrobků. V létě ženy pěstovaly na hrobech nějaké květiny. Na druhé straně cesty byla fara. Dřevěný domek, krytý doškem, vchod byl chráněn stříškou podepřenou dvěma dřevěnými sloupy. Byla to ochrana před deštěm a sněhem. Takový chráněný vchod měly i chalupy ve vsi. Na faře se vstoupilo nejprve do malé síně, na jejímž konci bylo starodávné ohniště. Všude se topilo dřevem, nepamatuji se, že bych v Königsbergu viděla uhlí. Před okny fary založil tatínek zahradu. Pěstovali hlavně zeleninu, ovocným stromům se v plochém, písčitém a větrném kraji moc nedařilo. V zadní části zahrady měl tatínek včely, nejprve v klátech (tj. vydlabaných kmenech), později v úlech. Na dvoře byla roubená studna, voda se vážila okovem. Jednotřídní církevní škola byla na tom ještě hůř než fara. Byla to sešlá dřevěná chalupa krytá doškem, třída byla nezdravá. Tatínek brzy začal pomýšlet na stavbu nové fary i školy. Sháněl peníze u církve i u přátel v cizině a opravdu se pak stavělo. Tatínek všechn svůj volný čas trávil na stavbě, opatroval materiál, sám dělal dozor. Když mi bylo asi 5 let, stěhovali jsme se.

Nová fara byla cihlová, se dvěma většími, dvěma menšími světnicemi a dřevěnou verandou. V síni byla pec na pečení chleba. Školní třída byla největší místnost přistavěná ke zdi farní kuchyně a komory. Když děti o přestávce dělaly velký hluk, stačilo v kuchyni zatlouci na zeď a kluci se hned mírnili. Chodila jsem do této školy 3 roky. Kromě obvyklých předmětů měli jsme 2 hodiny polštiny.

Ke sboru patřily dva filiální sbory, v německé osadě Gillersdorf a ve smíšené osadě Baranowka. I pro ně opatřil tatínek prostředky a postavil modlitebny vzhledu našich tolerančních kostelíků, bez věží.

Obyvatelé Königsbergu byli Němci, přesídlení za Josefa II do Polska, většinou ze Svábska, aby zde obdělávali opuštěná pole. Všichni byli evangelíci reformovaného vyznání. Byli rolníci, řemeslníků bylo mezi nimi jen několik (švec, krejčí, kovář, stolař), ale i ti měli pole a hospodářská zvířata, protože řemeslo by je neuživilo. Výjimkou byly dvě židovské rodiny. Kramář Šime Tojbe, on i jeho hoši nosili kaftan¹⁾ a na skráních měli pejzy. Jeho žena byla oblečena jako ostatní vesničanky, ale měla úplně ostříhané vlasy, na hlavě nosila čepec. Tojbe prodával smíšené zboží. Jestli prodával i alkohol, tak tajně, protože tatínek v Königsbergu usilovně pracoval proti alkoholismu. Druhý Žid se jmenoval Majlach. Měl mnoho dětí, hodně bídy a prodával, co sehnal. Od rodičů jsme věděli, že tento ubohý obchodníček se pustil až do Ameriky, pomohl mu tam nějaký souvěvec. Jeho žena s úzkostí čekala, že jí pošle lístek rozloučení a že ji opustí. Ale Majlach se po několika letech vrátil bez kaftanu a bez pejzů, pěkně oblečený, ale věrný své víře i své rodině.

S polskými obyvateli jsme se nesetkávali často. Někteří polští chasníci sloužili u německých hospodářů. Nosili dlouhé nezapínané kabáty z hrubé bílé houně. Na hlavě kol dokola ohrnuté čepice z hnědé houně. Za ohrnuté okraje této „magierky“ zastrkávali peníze a pod., protože neměli kapsy. Hodně jich bylo tehdy negramotných a ještě na nich lpěly zbytky nedávného nevolnictví. Hluboce se klaněli až k zemi a rukama se dotýkali noh toho, komu se klaněli „padali do nog“.

Když maminka nebyla v Haliči ještě dlouho, uslyšela jednou klepání na dveře všemi prsty, jako když zobou ptáci. Otevřela dveře, před ní Polák „padl do nog“ a polekal ji tak, že vykřikla. Tatínek přiběhl a musel uklidňovat nejen maminku, že to byl jen ponížný pozdrav, ale i toho muže, který nechápal, proč se ho maminka bojí.

Jak naši rodiče v Königsbergu žili.

Do filiálních sborů jezdil tatínek v neděli, v létě obyčejně odpoledne. Cesty byly svízelné. V létě jezdil bryčkou, v níž zadní sedadlo bylo umístěno uprostřed kvůli stabilitě. V zimě byly cesty na saních v zaváté krajině nebezpečné a maminka vždycky tatínka očekávala s velkou starostí. Tatínek se také velmi staral o církevní školy. Dbal, aby děti pravidelně docházely a byly řádně vyučovány. Učitele pro tak odlehle končiny nebylo snadné nalézt. Plat faráře byl velmi malý, jen 200 zlatých²⁾ ročně, k tomu naturální dávka žita a pšenice. Ale z toho by se nebylo mohlo žít, proto farář musel mít i malé hospodářství. K faře patřilo několik polí a dvě louky. Pole obdělávali hospodáři s koňmi, práci měli rozdělenou a střídali se. Mívali jsme i dvě krávy, vepře, slepice a kachny. Na pomoc se zemědělskými pracemi jsme mívali dvě děvčata ze vsi.

Pokračování příště

Ze vzpomínek Marie Svitavské, roz. Hájkové (1888-1968)

Poznámka:

1.) Kaftan - dlouhý, volný, černý mužský kabát, pejzy - dlouhé kudrny u uší. Obojí typické pro ortodoxní Židy.

2.) Zlatý - později nahrazen hodnotou 20 korun, krejcar - jedna koruna

bylo

Společné bohoslužby s Církví bratrskou

Poslední lednovou neděli se uskutečnila společná bohoslužba sboru ČCE Brno I a sboru CB Brno-Betanie. Program bohoslužeb byl pro účastníky vytištěn, zpívaly se písně z evangelického kancionálu, které na varhany doprovodila naše sestra Mikšátková, a hudební skupina CB zase zpívala nám méně známé písně, jejich text jsme však mohli v programu sledovat. Na kazatelně se střídali farář Jiří Gruber a kazatel CB bratr Pavel Lukáš. Společně se zamýšleli nad poselstvím podobenství o hřivnách pro nás dnes. Jak naložíme s tím, co jsme do našich životů dostali, jak těchto vzácných darů využíváme pro sebe a hlavně pro druhé. Pán Ježíš nás vyzývá k dílu, při němž se nemůže prodělat.

Po kázání byl dán prostor pro osobní hlasité modlitby, tak jak je zvykem v CB, a na závěr řekli oba kazatelé něco o sborech, do kterých byli postaveni. Takže jsme se o sboru Betanie dozvěděli, že čítá na 90 dospělých a asi 35 dětí a mladých. K jejich radosti se sbor rozrůstá. Jsou velmi vděční za možnost scházet se k bohoslužbám v našem Betlémském kostele, v týdnu se jednotlivé sborové skupinky scházejí v pronajatém sále v Hybešově ulici. Konají se tam modlitební a vzdělávací setkání, schůzky mládeže a dětí. Betanie plánuje založení dalšího sboru v brněnské části Bohunice - Nový Lískovec, kde hodlají pořádat tzv. „alfa kurzy“ pro lidi, kteří nemají zatím základní informace o naší víře, o křtu apod. K tomu účelu hledají vhodný prostor a prosí o radu či pomoc těch, kteří by o něčem věděli.

O pořádání společných bohoslužeb s Církví bratrskou jsem se dozvěděla až letos, i když se na Pellicové ulici nekonaly poprvé. Možná jste na tom stejně, a tak si je příští rok nenechte ujít. Je to výborná příležitost zpívat a modlit se s těmi, kteří smýšlejí stejně jako my, příležitost jejich sbor blíže poznat a třeba se u nich něčemu přiučit.

Im

Z dopisů

Potěšil mě časopis Setkávání. Tato – byť drobná publikace – má svůj velký význam pro okruh věřících, a to nejen Vašeho vyznání, ale i všech, kdo se zájmem a čistým srdcem v ní zalistují. Je poučná, též odborná, srdečná, informativní a především mám vždycky pocit, že z ní vane upřímnost a sounáležitost. Obojí jsem pocítila též při několika návštěvách Vašeho kostela. Díky, je to poutavě, krásně vyjádřeno.

Z dopisu čtenářky – katoličky E. M.

Do redakční rady Setkávání jsme dostali dopis sestry Šubartové, ve kterém reaguje na výzvu k dialogu o víře. Ta vyplývá z nové rubriky „Jak to řekli“ v 1. čísle letošního ročníku. („nemáme právo o víře mlčet“.)

Děkujeme za její zamyšlení a z dopisu citujeme alespoň jednu myšlenku: Křesťanská víra je rozhodnutí pro Ježíše, který mi pomáhá proměňovat se v nového člověka. Nakonec sestra Šubartová vyslovuje přání, aby víra křesťanských sborů byla živá a plodná skutky.

redakce

bude

Sborové odpoledne o vzniku českého reformovaného sboru v Brně

Na podnět bratra prof. Pavla Filipiho se rozhodly sbory Brno I a Brno II uspořádat společné sborové odpoledne, při němž bude možné se seznámit s novými skutečnostmi, které se týkají vzniku českého reformovaného sboru v Brně. Jako host a přednášející je pozván bratr prof. Karl Schwarz z Vídně, který nám předloží vlastní komplexnější pohled na tuto historii, v níž nehrály roli jen faktory národnostní, ale také různá pojetí církve a další okolnosti.

Sborové odpoledne začíná v neděli 19. března ve 14 hodin na Opletalově 6 a jsou zváni členové všech brněnských evangelických sborů a ostatní zájemci.

Na závěr bude předložen a vysvětlen záměr pojmenovat nový sál na Opletalově podle zakladatele sboru bratra faráře Václava Pokorného.

Setkání v brněnské Vesně

Brněnská Vesna pořádá dne 22. března v 16.00 hodin na Údolní 10 v rámci pravidelných setkávání s brněnskými osobnostmi setkání nad knihou sestry Mileny Šimsově "V šat bílý odění". Po úvodním slovu sestry Šimsově br. farář Šimsa přečte několik vybraných ukázek z knihy. Program bude doplněn hrou na housle, kterou poslouží Tomáš Vtípil. HD

Sborový rozhovor v Brně I

Bude se konat tentokrát až poslední pondělí v měsíci 27.3. Chtěli bychom se při něm dozvědět něco víc o církvi adventistů sedmého dne, a proto jsme mezi sebe pozvali brněnské kazatele této církve bratra Vladimíra Kaletu. Všichni jste srdečně zváni; připravte si své dotazy.

Seniorátní presbyterní konference

Koná se v sobotu 25. března v Blahoslavově domě na téma Budování sboru. Do rozhovoru nás uvede sestra JUDr. Simona Zikmundová z Nového Města na Moravě. Jsou zváni všichni presbyteri a další členové našich sborů.

Klub otevřených dveří

KOD se koná každý čtvrtek od 10.00 do 12.00, Opletalova 6.

- 9.3. Práce a hra s předškolními dětmi
- 23.3. Návštěva galerie
- 30.3. Očím pro radost

Koncert ve sboru Brno – Židenice

V pátek 3. března v 18 hodin jsme zváni do sboru Brno – Židenice na setkání se Slávkem Klecandrem a jeho písněmi. Koncert se koná v kostele na Jílkové 6.

bude

Hudební nešpor v Blahoslavově domě pro Diakonii ČCE

Diakonie ČCE - středisko v Brně spolu se sborem Brno II Vás srdečně zvou na koncert souboru mladých hudebnic BELLA-DONNA TRIO, který vystoupí dne 12. 3. 2006 v 19.00 hodin v Blahoslavově domě. Trio účinkuje ve složení Martina Macko – soprán, Helena Macháčková – flétna, Kateřina Bílková – cembalo, jako host vystoupí Eva Povýšilová - violoncello. Soubor se zaměřuje na období baroka, vystupuje v dobových kostýmech.

Zapište si do kalendáře uvedené datum a přijďte prožít pěkný večer a podpořit středisko Diakonie, jemuž bude výtěžek koncertu věnován.

Mediálním partnerem koncertu je Rádio Proglas. Těším se na setkání s Vámi.

Dagmar Vtípilová

Hudební nešpory v Červeném kostele

Už dnes se můžeme těšit na jarní cyklus hudebních nešporů, a tak pro informaci uvádíme připravované programy.

V neděli 2. dubna v 19,30 bude kázat Jiří Gruber, v hudebním programu uslyšíme sopranistku Hanu Pospíšilovou-Medkovou spolu s violoncellovým souborem Celisti (Bratislava) který vede Jan Pospíšil. Výtěžek bude věnován Diakonii ČCE - středisko Betlém.

7. května bude kazatelkou Olga Tydlitátová, zpívat bude vynikající brněnský sbor Ars Brunensis Chorus za řízení Dana Kalouska. Koncertem přispějeme na Labyrint, který se stará o neslyšící spoluobčany.

4. června přivítáme v Červeném kostele kazatele Štěpána Hájka, zahrají Brněnští komorní sólisté, jejichž uměleckým vedoucím je Jiří Besperát. Výtěžek chceme věnovat Hospici sv. Alžběty.

Naše hudební nešpory jsou nadále podporovány nadací Divoké husy a všichni interpreti vystupují bez nároku na jakýkoli honorář.

Programy na hudební nešpory připravuje již po tři roky skupina bratří a sester ze sboru v Husovicích a v Brně I. Ve skupině se za tuto dobu ustavila jistá dělba práce - někdo se stará o interprety, jiný o plakáty a programy, někdo o finance. Všichni dohromady nám připravili v Červeném kostele mnoho krásných zážitků hudebních i duchovních, kostel byl skoro vždy zcela zaplněn a finanční přínos pro potřebné také není zanedbatelný. Děkujeme za jejich práci a těšíme se, že si nešpory udrží i nadále přízeň návštěvníků. Im

Sbírky při nešporech v Červeném kostele
pořádané sborem Brno I a Brno – Husovice

Datum.....	Sbírka	
duben.....	Diakonie Betlém.....	10.263
květen.....	o.s.Vodící psi.....	4.610
červen.....	Hospic sv. Alžběty.....	10.500
září.....	Labyrint Brno.....	5.615
říjen.....	Nemocnice v Ugandě	5.550
listopad.....	Naděje Brno.....	9.555
prosinec.....	Diakonie Brno.....	15.054
	Celkem.....	61.147

kniha

Pět amerických prezidentů, česká babička a já

Pod tímto názvem se objevila koncem minulého roku na knihkupeckých pultech kniha Elišky Haškové - Coolidge. Životopisné vyprávění, plné vzpomínek přivádí čtenáře z Čech do Ameriky a z Ameriky do Čech, protože obě země jsou součástí autorčina života. Sama říká, že je vděčná Čechům, že jí daly život, a Americe, že jí ho nechala žít.

Kdo je Eliška Hašková, provdaná Coolidge? Je rodačka z Prahy a jako osmiletá holčička emigrovala v roce 1949 s tatínkem a babičkou do USA. Dobře se učila, vystudovala universitu v Georgetownu se zaměřením na diplomacii. Hovoří perfektně pěti jazyky, a tak mohla začít kariéru v Bílém domě. Založila a řídila Kancelář prezidentských zpráv, jejímž úkolem bylo zajišťovat styk s veřejností. Zde pracovala pro pět amerických prezidentů: Kennedyho, Johnsona, Nixona, Forda, Cartera. Po osmnácti letech přešla na ministerstvo zahraničních věcí USA a devět let tam působila ve vysokých funkcích. Před návratem do Čech počátkem 90. let minulého století byla delegátkou v Organizaci amerických států, kde řídila veškerou personální a protokolární činnost. Dnes žije střídavě v Čechách a ve Spojených státech. Nesložila ani doma ruce v klín a prostřednictvím své agentury poskytuje poradenství v otázkách protokolu, etikety, personalistiky, styku s veřejností, ale také v oblasti gastronomie a turistiky, prostě pomáhá společenským a podnikatelským kontaktům mezi Českou republikou a USA. Podílel se také na práci obecně prospěšných organizací. To je jen ten nejstručnější výčet ze života Elišky Haškové. Obě země jsou pro ni domovem a potěšením je to, že může přispívat k jejich sblížení.

Proč číst její knihu? Těch důvodů je víc. Předně se v jejím vyprávění dostaneme na místa, kde bychom se nikdy ocitnout nemohli. Na dramatických lidských osudech poznáme kus novodobé historie vlastní země, nakoukneme do blízkosti významných postav světových dějin, setkáme se s pozoruhodnými osobami naší emigrace v pravdivém a kritickém svědectví ženy nejpovolanější. Moc zajímavá je i kapitola „O mé víře v Boha“. Praktikující katolička vyrůstala ve věřící rodině, vzpomíná, že dědeček uvedl svou první účetní knihu slovy: „Započato s pomocí Boží a dvacetí zlatých.“ Zamýšlel se nad tím, co pro ni víra znamenala v životě, kdy si často připomínala slova sv. Ignáce: „Pracuj tak, jako by všechno záviselo na tvé práci, a modli se tak, jako by všechno záviselo na vůli Boží...“ Velmi zajímavé jsou její postřehy o ekumenismu, který se v Americe prosazuje v posledních dvou desetiletích. Píše doslova: „Jestli někdo patří k církvi katolické či episkopální nebo je židovské víry, už opravdu nemá takovou váhu. Dokonce vzájemně navštěvují svoje bohoslužby a není výjimkou, že katolík jde k přijímání u evangelíků a naopak. V Čechách by taková tolerance zatím asi neprošla, ale většina amerických farářů ji připouští. Dveře všech katolických kostelů jsou otevřené dokořán pro každého. Konec konců i americká ústava říká: Jeden národ před Bohem...“

Kniha je napsána opravdu živým, svěžím jazykem, vtipně. Teprve v tiráži na konci knihy se dozvíme, že autorčiny vzpomínky zaznamenala Marie Homolová, redaktorka Lidových novin, která s Eliškou Haškovou připravila několik rozhovorů pro tisk. Knižka je bohatě doplněna zajímavými fotografiemi. Čtenářům, kteří se pro její četbu rozhodnou, přeji opravdu pěkné počtení.

Eva Šimková

Jak to řekli

Augsburské vyznání - I

Vystoupení Martina Luthera ve Wittenbergu (1517) zahájilo řadu převratných změn pro církev v německých zemích. Jejich důsledky se promítly do podoby církve v celosvětovém měřítku. Úsilí o nápravu církve bylo vedeno důrazem na evangelium Ježíše Krista se stěžejní zvěstí Boží milosti ospravedlňující hříšné nezávisle na lidských zásluhách a ustanoveních. Vyjádření toho, k čemu se evangelíci přiznávají, bylo sepsáno pro říšský sněm v Augsburgu 1530 – největší podíl na spise měl snad blízký Lutherův spolupracovník Filip Melancthon.

Jaroslav Vítek

Článek 20: O víře a dobrých skutcích

Naši učitelé jsou proti pravdě obviňováni, že prý zakazují dobré skutky. Neboť jejich spisy o desateru přikázání a jiné podobného obsahu svědčí, že poskytli užitečné poučení o všech způsobech a povinnostech života, jaký způsob života, jaké skutky se Bohu líbí v kterémkoli povolání.

O těchto věcech kazatelé dříve málo učili; zdůrazňovali jen dětinské a nepotřebné skutky, jako jsou pevně stanovené svátky a posty, (náboženská) bratrstva, pouti, ctění svatých, růžence, mnišství apod. Nyní již se naši odpůrci dali poučiti, odvykají si to a nekáží tyto neúčinné skutky tak jako dříve. Začínají se zmiňovati též o víře, kterou dříve přecházeli nápadným mlčením...

Kdežto tedy učení o víře, kterému v církvi náleží prvenství, tak dlouho, jak všichni doznati musí, zůstávalo neznámé a spravedlnost z víry se v kázáních přecházela nejhlubším mlčením a v církvi se všude kázalo jen učení o skutcích, dali naši církvím takovéto poučení o víře:

Předně, že naše skutky nemohou usmířiti Boha, ani získati nám odpuštění hříchů a milost, ale té že docházíme jen vírou. Věříme totiž, že nás přijal na milost Kristus, jenž nám jediný jest ustanoven prostředníkem a smírcem, skrze něhož by byl smířen Otec. Proto, kdo doufá, že si milost zaslouží skutky, ten i pohrdá Kristovou zásluhou a milostí, i hledá na odpor evangeliu cestu k Bohu lidskými cestami bez Krista, kdežto Kristus o sobě řekl: Já jsem ta cesta, i pravda, i život (J 14,6)

Toto učení se u Pavla zřetelně a jasně probírá... Augustin v řadě spisů hájí milost a spravedlnost víry proti zásluhám skutků. Podobně učí i Ambrosius v knize O povolání pohanů a jinde...

Avšak, jakkoli tímto učení nezkušení pohrdají, zbožná a bázlivá svědomí přece zakoušejí, že přináší nejvíce potěšení, poněvadž se svědomí nemohou upokojiti žádnými skutky, nýbrž toliko vírou, když s jistotou soudí, že se s nimi Bůh pro Krista smířil, jak učí Pavel (Ř 5,1): Ospravedlnění tedy jsou z víry, pokoj máme s Bohem.

společenská kronika

Brno I

2.3. Hana Skalníková	60 let
3.3. Vlasta Juříková	95 let
3.3. Blahoslav Šimek	75 let
4.3. Miroslava Schillerová	50 let
6.3. Zdenka Veselá	50 let
8.3. Jarmil Makovský	82 let
9.3. Josef Veselý	92 let
10.3. Eduard Hanuš	92 let
10.3. Luděk Měšťan	40 let
12.3. Helena Firbasová	85 let
13.3. Zdeněk Dufka	82 let
16.3. Olga Benešová	40 let
18.3. Věra Zbiejczuková	60 let
20.3. Miloslava Hrudová	60 let
23.3. Milada Valníčková	95 let
25.3. Gerda Giecová	86 let
25.3. Věra Novosadová	80 let
26.3. Danuše Krausová	75 let
26.3. Vladimír Slovák	88 let
27.3. Draga Valníčková	60 let
28.3. Daniel Šobáň	20 let
28.3. Věra Lerchová	86 let
29.3. Jarmila Mrázová	70 let
31.3. Mirko Nagy	89 let

Brno II

3.3. Lydie Zemanová	85 let
9.3. Květoslava Dufková	84 let
9.3. Melanie Keřkovská	82 let
9.3. Vladimír Popovič	76 let
11.3. Františka Říhová	79 let
11.3. Miloš Řibřid	78 let
11.3. Jiří Hádek	84 let
18.3. Zdenka Maláčová	79 let
20.3. Josefa Vaňková	85 let
21.3. Libuše Marková	88 let
23.3. Adéla Buchtová	84 let
27.3. Jarmila Šustalová	77 let
28.3. Věra Martinásková	79 let
31.3. Miloslava Kolářová	92 let

Všem jubilantům vyprošujeme Boží požehnání, zdraví a radost ze života.

Svatost večeře Páně jsme slavili:

22. 2. v rodině Opletalové v Brně

Rozloučili jsme se:

24. 1. Jarmila Komínková 82 let

3.2. Jarmila Zahradníková 86 let

Rozloučili jsme se:

30.1. Miloslav Loubal, nar. 1928

8.2. Květoslav Jochymek, nar. 1926

heslo měsíce podle hesel Jednoty bratrské na měsíc březen

Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.

Jan 11,27

ze sboru Brno - Židenice

O iniciativě COENA v Židenicích s Danielem Hellerem.

Tentokrát jsme ke sborovému rozhovoru či setkání sboru, jak říkáme občasným pátečním večerním schůzkám v naší modlitebně, pozvali bratra faráře Daniela Hellera. Přijel ze svého sboru v Przně, aby nás seznámil s aktivitou, názory, nápady a cíli liturgické iniciativy COENA, na níž se podílí. Téma nebylo určeno nahodile nebo snad dokonce z nedostatku jiných nápadů: jednak se v židenickém sboru o liturgických otázkách, o Večeři Páně (podle jejíhož latinského označení „coena Domini“ si iniciativa COENA zvolila název) už diskuse vedly, právě na půdě těchto sborových rozhovorů; a pak a hlavně – někteří členové našeho sboru se o iniciativě COENA nedávno dozvěděli, důkladněji se seznámili s jejími snahami, někteří se dokonce rozhněvali, a tak jsme o tom chtěli slyšet něco více od někoho, kdo je uvnitř dění a kompetentní informace nám může poskytnout.

Daniel si nejprve malým psychologicko-sociologickým testem zjistil, jaké publikum má před sebou. Na testík se někteří zlobili, měli jej za zbytečné průtahy, myslím si, že nejenže z něj mluví aspoň přibližně zjistil, co potřeboval, ale že také my jsme se při svém odpovídání dozvěděli něco o sobě samých. – Důležitou informací bylo, že COENA, jejímž hlavním cílem je, jak jsme tušili, obohatit evangelickou bohoslužbu o liturgické prvky především z naší vlastní tradice (takovou nabídku alternativní bohoslužby máme ostatně v naší Agendě, dokonce i ve Zpěvníku ČCE), avšak i z tradic jiných: zde mnohé z nás nejvíce provokují ty prvky, které známe z katolické bohoslužby - a tak se rozhovor, místy až nezvykle vzrušený, dostával také k otázkám praktické ekumeny. Rádi jsme přijali informaci (ne všichni jí docela uvěřili), že COENA nabízí, nic neoktrojuje, nepřemlouvá, nevnučuje, naopak chce respektovat potřeby a zvyklosti jednotlivých sborů a city jejich jednotlivých členů. Že liturgické „úlety“, z nichž toto hnutí někdy podezíráme, tvoří jen část, nikoli největší, jejího úsilí: to že je zaměřeno především k homiletice, k přípravě kázání na jednotlivé neděle a svátky. A také že iniciativa COENA není oficiální strukturou naší církve, nýbrž volným sdružením. Při synodní radě oficiální liturgií pověřený útvar pracuje – i jeho je Daniel Heller členem. Ostatně jedno je jisté – COENA je jedna z nejdůslednějších a nejplnějších skupin, které v naší církvi pracují. O něco jí jde, a za to bychom jí měli děkovat. A diskutujeme s ní: od jednoho člena našeho sboru, který se tímto večerem inspiroval, se brzy dočkáme článku v Českém bratru, jehož redakce konstatovala, že představitelé COENY do jejich časopisu píší, její kritikové dosud mlčí. To se snad napraví i díky tomuto našemu sborovému rozhovoru a Danielu Hellerovi.

Jana Nechutová

Poslední den minulého roku zemřela po dlouhé nemoci členka židenického sboru paní Anna Přichystalová. Bylo jí bezmála 93 let. – Narodila se na Slovensku, vyrostla ve vanovickém sboru a žila pak v Brně, kde v Židenicích byla po řadu období presbyterkou. Pamatujeme ji jako pokladní a účetní: tuto službu vykonávala dlouho, ochotně, s velkou skromností a naprosto bezvadně. – V posledních letech jí nemoc znemožňovala docházet do kostela, ale byla stále jednou z nás. Děkujeme jí a jsme za ni vděční. Rozloučili jsme se s ní v brněnském krematoriu 9. ledna.

Staršovstvo Brno-Židenice

ze sboru Brno - Husovice

Vzpomínka na Milana Mrázka

V loňském roce jsme si v Husovicích připomněli několik výročí - 60 let od osamostatnění sboru, 70 let od otevření sborového domu a 80 let od založení kazatelské stanice. Při této příležitosti stojí za to vzpomenout i na Milana Mrázka, který v našem sboru pracoval nejdéle ze všech kazatelů, 28 roků! Působil tu od 16.2.1962 do 31.8.1990. Mnohým z nás zůstaly v paměti jeho ekumenické biblické hodiny pro střední generaci organizované v 80. letech. Tyto přednášky bývaly hojně navštěvovány, i když jinak zájem o sborový život, určitě i vlivem společenské atmosféry doby, poněkud upadal. Ale Milan Mrázek nebyl jen velkým starozákonníkem. Jako ukázkou jeho další tvorby, která nás oslovuje i dnes, otiskujeme jednu z jeho básniček, které byly zásluhou Jany Nechutové a vydavatelství Eman vydány v roce 2004 ve sbírce Na okraji.

Vladimír Zikmund

Chvalozpěv

Bože ty jsi studánka studené vody
ty jsi prostřený stůl

sedátko na něž unaven usedám
a zeleň která mi omývá bolavé oči

zvuk zvonů domova docela na konci bdění
a strážce na břehu noci

potkáváš nás
tvé roucho je prosté

usedáš u plotu
a na posledním schodu katedrály
jejíž marnost zeje proti nebi

Bože jak je jedinečně prosté
z pramene pít
vejít dveřmi jsou-li otevřeny
rozsvítit

Bože jak je prosté
v tobě žít

koutek pro mládež

DESATERO správného života podle Jana Amose Komenského:

1. Buď opatrný! Nevypravuj vše, co víš. Nevěř všemu, čeho slýcháš. Nežádej všeho, co vidíš. Nečiň vše, toliko, co jsi povinen.
2. Buď střídmy! Z nestřídmosti pocházejí neduhy, z neuhů smrt. Mírní mají dlouho zdraví a žijí dlouho.
3. Buď skromný, ne nestydatý, mlčenlivý, ne mluvný. Když kdo mluví, mlč! Když tobě co praví, poslouchej!
4. Buď vlídný ke všem, k nikomu však úlisný. Vystříhej se pochlebovat. Budeš-li vlídný, budeš lidem milý.
5. Buď spravedlivý! Nežádej nic cizího! Co sis vypůjčil, navrať! Co jsi slíbil, vykonej!
6. Buď udatný, ku práci čilý, zanechej prázdňě lenochům!
7. Buď trpělivý! Štěstěna bývá nestálá, přináší žal. Ten snes. Choulostivý vzdychá, pláče, kvílí.
8. Buď dobrotivý! Krásné jest tlumiti zlost, odpouštěti viníkům a promíjeti odprošujícím. Kdo tě oč žádá, tomu dej, máš-li. Bídnému pomáhej!
9. Buď pravdomluvný! Mluv vždy jen pravdu. Nechtěj lháti!
10. Nezávid' nikomu, přej všem, vděk učiň, komukoli můžeš a zalíbíš se všem dobrým lidem.

Vybrala Eva Šimková

Poselství skautům celého světa.

Světový skautský náčelník lord Baden Powell napsal těsně před smrtí své poslední poselství skautům celého světa. Zní takto:

Moji drazí, toto je můj poslední vzkaz pro vás. Nezapomeňte na něj, přemýšlejte o něm. Můj život byl velmi šťastný a přál bych si, aby život každého z vás byl takový. Štěstí však nespočívá v bohatství ani v úspěších na životní dráze. První krok, který vede ke štěstí, je povinnost být zdravým a silným člověkem. I když jste ještě chlapci, musíte se snažit být takovými, abyste se mohli stát užitečnými a radovat se ze života, až vyroste v muže.

V přírodě uvidíte, jak bohatě obdařil Bůh tento svět věcmi krásnými a obdivuhodnými pro naše potěšení. Buďte spokojeni s tím, co máte, a hleďte, aby to bylo k užitku. Dívejte se vždy na světlou stránku věci, nikoliv na stinnou.

Pravé štěstí najdete však tehdy, až se naučíte přinášet štěstí druhým. Hleďte, abyste opustili tento svět, když jste jej učinili o trochu lepším, než jakým jste jej našli. A až přijde vaše poslední hodina, budete moci odejít šťastni vědouce, že jste přinejmenším nepromarnili svůj život, ale žili jste, jak jste uměli nejlépe.

Buďte tedy vždy připraveni žít radostně a rovněž tak i umírat. Pamatujte VŽDY na svůj skautský slib – i tehdy, až přestanete být chlapci. K tomu vám pomáhej Bůh!

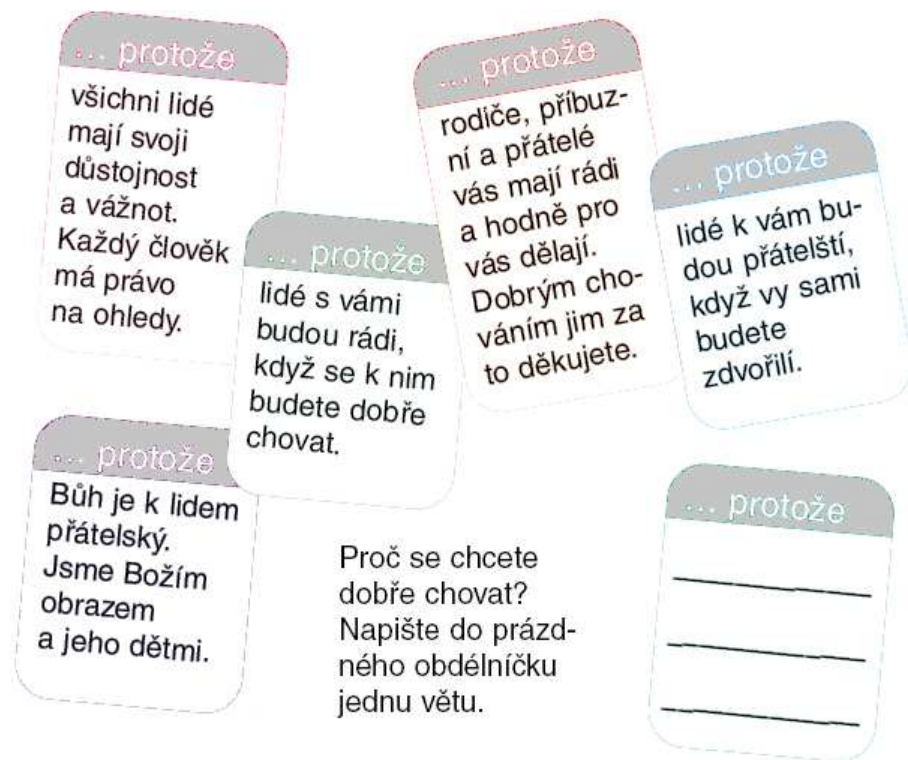
Váš přítel Baden Powell of Gilwells

Letos 8. ledna uplynulo už 65 let od jeho smrti.

Eva Šimková

koutek pro děti

Dobré chování? K čemu?

Poznáte biblické postavy podle následujících indicií?

- 1) Je to muž, je na hoře, má dvě kamenné desky a něco do nich tesá
- 2) Je to muž v noci a zdá se mu sen o 7 tlustých a 7 hubených kravách
- 3) Je to muž, je vysoký královský úředník, je v jámě se lvy
- 4) Je to mladík, hlídá stádo ovcí, hraje na harfu, v souboji poráží obra
- 5) Je tam 8 lidí, je tam s nimi moc zvířat a všude kolem moc vody
- 6) Je to muž a za ním veliký zástup, za nimi je Jordán a před nimi město s vysokými hradbami
- 7) Jsou dva, otec a syn, blízko je obětiště a v křoví uvízlý beran
- 8) Jsou dva, muž a žena, stojí pod stromem, žena podává něco muži a blízko je had

z internetu čerpal Marek Baláš

ze staršovstva

Brno I

V úvodu schůze byly znovu probrány podněty z nedávné ankety a podpořena iniciativa ke vzniku modlitebních skupin, zpovědní služby, zapojení mládeže do bohoslužeb, četnějších návštěv v rodinách a vznik přípravného týmu pro pořádání kurzů Alfa. S uspokojením byla přijata zpráva o společných bohoslužbách se sborem CB Betanie. Zabývali jsme se dále sborovou statistikou za posledních šest let a důvody snížení celkového počtu členů, které způsobilo odstěhování těch, u nichž nejsme schopni zjistit nové adresy. Potěšitelné je zvýšení počtu salárníků. Průměrná účast na většině sborových akcí zůstává stabilní, potěšitelné je zvýšení účasti na biblických hodinách pro dospělé a v dětském klubu. Klesla naopak účast dětí v nedělní škole a mládeže na biblických schůzkách. Pokusíme se v té věci požádat o spolupráci oddíl skautů. Dále se hovořilo o přípravě přednášky prof. K. Schwarze v březnu a návštěvě delegace Porýnské církve v dubnu. Výroční zpráva bude k dispozici počátkem března, včetně programu výročního shromáždění. Staršovstvo vzalo na vědomí výstup jedné mladé sestry ze sboru a souhlasilo s několika žádostmi o křest a přijetí do sboru. Byl vzat na vědomí plán činnosti pěveckého sboru Cantate Domino i komise pro přípravu nedělních nešpor. Radu návrhů připravila finanční komise, většina z nich ohledně zvýšení mezd a odměn byla přijata. Stavební komise byla pověřena objednávkou skládací dělicí stěny mezi presbyternou a novým sálem. Dále bylo rozhodnuto objednat nové stoly a odsouhlasena žádost synodní rady o pořádání setkání učitelů nedělních škol v listopadu v našem sboru.

Jiří Gruber

Brno II

Při zahájení únorové schůze zaznělo uvažování nad biblickou zvěstí o tichosti následovníků Pána Ježíše, slova vrcholně aktuální, o nichž pak bratr presbyter, který je přednesl, prozradil, že byla napsána před půl stoletím. Staršovstvo se poté seznámilo s krátkým přehledem sborového dění včetně orientačních statistických údajů za r. 2005. Rozhodlo, jak má nadále probíhat sbírka na úhradu nákladů při opravě střechy kostela v loňském druhém čtvrtletí. Oprava se dobře zdařila a rovněž sbor mohl uhradit včas všechny pohledávky dodavatele. Máme však závazky vůči Jubilejnímu tolerančnímu daru, který sboru poskytl bezúročnou půjčku; přednostně ji splácet bude v nejbližší době neodkladné.

Staršovstvo připravuje sborové shromáždění. Rozhodlo, že také letos bude rozděleno do dvou částí. První část je svolána na poslední neděli v únoru, druhá část na druhou neděli v březnu.

Jsme rádi připravovanému společnému sborovému odpoledni v Brně I (Opletalova ul.) v březnu, které má připomenout začátky činnosti českého reformovaného sboru v Brně na sklonku 19. a počátku 20. století.

Značná část rozhovoru byla věnována perspektivám kontaktů se zahraničními partnerskými sbory. Zdá se, že možnosti, jež tyto kontakty poskytují, nemají dnes navenek mimořádnou povahu, a zájem o ně se v budoucnu zúží na menší okruh členů sboru, než to bylo ještě před několika lety obvyklé (obzvlášť pokud jde o setkávání se vzdálenějšími – holandskými reformovanými – bratry a sestrami).

Jaroslav Vítek

chvála

Chvála za strakatou oblohu
za drobnou krajinu
a majestát hor
za stromy vzpínající se k nebi
jak neosedlaný hřebec,
chvála za výšky a hloubky
modrý ocún a lesk vyloupaných kaštanů,
za vše pomíjivé, křehké, smutné i zvláštní
chvála za všechno pomalé, sladké a hořké
za všechno temné i zářivé,
chvála za lidský um
za tvůj smích (odkud se vzal?)
chvála za krásu
za stálost
za tvou věrnost, Pane.

Dagmar Stejskalová: Stíny svítání

týden ve sboru

Brno I

Úřední. hodiny	Po - Pá 9-12 Út 16-18
Pondělí	18.30 staršovstvo 6.3. 18.30 sborový rozhovor 27. 3.
Úterý	15.00 DD Věstonická 17.00 dětský klub 17.00 náboženství 18.00 příprava ke křtu 18.30 příprava NŠ
Středa	13.00 Diakonie 15.00 kavárnička 18.30 mládež
Čtvrtek	10.00 klub otevř. dveří 15.45 konfirmandi 17.00 biblická hodina
Pátek	18.30 pěvecký sbor
Sobota	
Neděle	10.00 nedělní škola 11.00 setkání na faře

Legenda: BH - biblická hodina, NŠ - nedělní škola, Diakonie - pobožnost ve středisku na Hrnčířské 27,
Naděje - pobožnost v domově na Ptašinského 13